

การวิจัยเรื่องสภาพ และปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนในระดับอุดมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพ และปัญหาในการวัดและประเมินผลการเรียน และเปรียบเทียบปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนในระดับอุดมศึกษาของอาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชน ทั้งนี้ผลที่ได้จากการศึกษาจะเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนในระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยเอกชนต่อไป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนที่สอนในระดับอุดมศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 11 แห่ง จำนวนทั้งสิ้น 352 คน และได้รับกลับจำนวน 254 คน คิดเป็น 72.57% โดยมีแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลมีความเชื่อมั่นเท่ากับ .90 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ (frequency) ค่าร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) ค่าที (t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (one-way analysis of variance)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ดังนี้

1. สภาพการวัดและประเมินผลการเรียนในระดับอุดมศึกษาอาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชน ใช้รายงาน/การบ้านมากที่สุดคิดเป็น 94.88% ในการประเมินผลการเรียนด้านเนื้อหาวิชาหรือภาคทฤษฎี รองลงมาคือการวัดและประเมินผลภาคปฏิบัติโดยใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือการทดสอบภาคปฏิบัติจะเน้นการประเมินคุณภาพของผลงานส่วนใหญ่ไม่มีการวัดด้านเจตคติ ถ้ามีการวัดจะใช้แบบประเมินตนเองเป็นเครื่องมือในการวัดด้านเจตคติในการสร้างแบบทดสอบแต่ละครั้งเพื่อวัดความรู้ความสามารถของนักเรียน จะใช้ความเข้าใจเป็นหลักโดยทำการวัดภายหลังสิ้นสุดการสอน ซึ่งจะนำไปใช้ในการให้เกรดนักศึกษา การสร้างและพัฒนาข้อสอบจะศึกษาวัตถุประสงค์ของหลักสูตรก่อนและการตัดเกรดผลการเรียนจะใช้การผสมผสานระหว่างคะแนนที่ได้กับคะแนนของคนในกลุ่มเป็นหลัก
2. ปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนในระดับอุดมศึกษาอาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนมีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ซึ่งมีปัญหาด้านความรู้ความเข้าใจปัญหาด้านเครื่องมือและบริการจากหน่วยงานและปัญหาด้านการปฏิบัติ อยู่ในระดับน้อยเช่นเดียวกัน
3. อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนที่มีเพศและวุฒิการศึกษาต่างกันมีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนโดยรวมแตกต่างกันไม่มีนัยสำคัญทางสถิติส่วนอาจารย์ที่อายุประสบการณ์ในการสอนและคณะที่สอนต่างกันมีปัญหาการวัดและประเมินผลการเรียนโดยรวมแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

This thesis is concerned with the status and problems facing instructors in private universities in the Bangkok Metropolitan area with regard to measurement and evaluation. The results of this research can be extrapolated for use in analogous cases.

The sample population consisted of 352 instructors from eleven private universities in the Bangkok Metropolitan area. Questionnaires with a reliability value of 0.90 were used as an investigatory tool in this research. Used for purposes of analysis were the 254 questionnaires returned or 72.57% of those given to members of the sample population. The statistical

techniques used for data analysis were relative frequency, mean scores, standard deviation, a t-test and a one-way analysis of variance (ANOVA).

The findings are as follows.

1. Theoretical knowledge was evaluated through reports or other assignments for 94.88 % of the instructors. On the other hand, subjective types of achievement tests were used to evaluate practical skills. Normally, only self-assessment tests were used to evaluate emotional integration. Evaluation was mostly conducted after instruction had been completed and was mainly used for grading and improving learning and teaching conditions.

2. Of low statistical significance were the differences between instructors concerning problems encountered in dealing with educational measurement and evaluation. At a moderate level, instructors had difficulties in understanding and using educational measurement and evaluation tools, as well as in receiving services regarding such tools.

3. There was no statistically significant difference detected between the variables of gender and level of knowledge. In contrast, a statistically significant difference was derived at the level of .05 when comparing age and degree of experience of instructors from different faculties and areas of study.